

Proč se nálezy Ústavního soudu o Colloredo-Mansfeldech staly Stalingradem protektorátních restituentů

Jiří Jaroš Nickelli

Nedávno Ústavní soud zamítl žádost o uznání státního občanství předka Kristiny Colloredo-Mansfeldové a tím i restituční nárok na zámek Opočno, potažmo další majetky. Učinil tak již podruhé, na což veřejnost, přehlcená informacemi, dávno zapomněla. A zapomněli na to i fanatičtí obhájci protektorátní šlechty, která usilovala o říšské občanství a zachování svých majetků i v časech okupace a germanizace republiky.

Kristina Colloredo-Mansfeldová

nebo porážky 6. armády wehrmachtu u Stalingradu. Nález došel až k rozpálení dokonce i jisté síly na Ústavním soudu, nepřijímající dekretálnímu právu, a vyvolal jejich nevládné mručení o jakési »neudržitelnosti«. Naštěstí pro stát a národ český byl pravdou opak.

Čtenář si položí otázku, proč Ústavní soud ve věci rozhodoval dvakrát, a nikoli jednou? Věc se má takto. Po prvním nepříznivém rozhodnutí Ústavního soudu roku 2004 musela žalobkyně vrátit zámek zpět státu, tedy majetek, jenž jí předtím přičly některé obecné soudy, které se dopustily, mírně řečeno, justičních omylů. Toto napravil senát Ústavního soudu nezrušitelným a nepřezkoumatelným nálezem pod předsedou senátu prof. JUDr. Musilem.

Tento nález se stal osudným judikátem pro posuzování dalších protektorátních restitucí a v táboře restituentů se jeho účinek rovnal výbuchu atomové pumy

O co šlo?

Nález III. ÚS 107/04 ze dne 16. prosince 2004 v senátu předsedy JUDr. Jana Musila a soudců JUDr. Pavla Holändera a JUDr. Jiřího Muchy zamítl nárok na restituci zámku Opočno. Proč? Ústavní senát velice pečlivě a s historicko-sociologickým rozbohem vypracoval přesné zdůvodnění, jež koresponduje s dekretálním právem republiky, jakož i s mezinárodní stále platnou Pařížskou reparační dohodou, které je Česká republika jako nástupník poškozené ČSR Německou říší platným signatářem.

Soud především vyvrátil tvrzení žalobkyně o tom, že se její předek nikdy nehlásil k německví, ani nežádal udělení říšskoněmeckého státního občanství.

Ústavní soud totiž již tenkrát důkladně přezkoumal rozhodnutí obecných soudů, včetně Nejvyššího soudu a shledal jejich závažná pochybení.

Především dospěl ke třem zásadním poznatkům, a to:

1. Ani české právo neupustilo od zásady materiální pravdy.
2. Soud musí řádně poučit účastníky a nesmí přesouvat zatížení důkazním břemenem
3. Soudy musí vyčerpat všechny informační zdroje týkající se nároků na majetek státu.

Toto vše obecné soudy zhusta v kauze pominuly. Ústavní soud tedy řešil otázku, zda otec žalobkyně patřil mezi osoby, které dle dekretů patřily buďto mezi zrádce a nepřátele republiky, anebo se v době zvýšeného ohrožení státu ucházely o získání privilegovaného říšskoněmeckého státního občanství, čímž se vyvázaly ze svazku okupované republiky a staly se příslušníky okupační mocnosti. Tedy postupovaly podle dekretů č. 33 a 108 prezidenta Beneše a Národního shromáždění ČSR. Zde obecné soudy naprosto pochybily, neboť si neobstaraly všechny důkazy o tom, že otec žalobkyně podal přihlášku k německému a k říšskému občanství zvanou u Němců Fragebogen. Ze zjištění Ústavního soudu vyplynulo, že otec Kristiny Colloredo-Mansfeldové takovou přihlášku-dotazník podal na podzim roku 1940. Tento dotazník říšská moc pokládala za velmi důležitý, protože dotyčný se v něm hlásil k čistému arijskému původu podle norimberských rasových zákonů a k naprosté loajalitě k nacistickému státu. Udělení občanství třetí říše pokládala za privilegium, které si žadatel musel zasloužit. Ovšem podstatné pro naše úřady a soudy není ani udělení tohoto občanství, nýbrž projev osobní vůle k němu - a to dr. Josef Colloredo-Mansfeld i jeho příbuzní učinili - a jejich Fragebogeny se posléze i dohledaly. (Jejich kopie jsou zveřejněny v knize Cui bono restituce II, str. 102-105.)

Je pravdou, že otci a příbuzným majetek zabavila - nikoli konfiskovala - německá říše údajně pro »nepřítelství k Říši«! Ovšem z dalších dokladů plyne naprostý opak tohoto tvrzení. Především ponížené žádosti o vrácení majetku a tvrzení, že předek žalobkyně je jen »z nejmenší části Čech«! Dále interpelace jeho švagra, esesmana Hauptscharführera Helmuta Rubla, o jeho německé manželce a německé dceři Kristině (!) o tom, že jeho příbuzný Weickhard se dopustil »mladické nerozváženosti loajalitou k Benešovi r. 1938 (kterou pak stejně odvolal!) a že zažaluje soudy všechny, kdož pochybují o jeho loajalitě k třetí říši pro urážku na cti! (Dopis publikován v Cui bono restituce II, str. 113-118, německý originál i soudní český překlad.) Takže **obhájci tvrdící, že onen příslušník rodu Colloredo-Mansfeldů se vyznačoval češtvím a loajalitou k okupované ČSR, buďto hlásají pyramidální blud - anebo profesní lež.**

Co se však stalo doslova noční můrou protektorátních restituentů v nálezu Ústavního soudu z r. 2004, bylo zdůvodnění oprávněnosti zamítnutí udělení čs. občanství takovému žadateli, byl první seriózní rozbor podstaty přihlášky k německému a k třetí říši - Fragebogu.

Soud především poukázal na skutečnost, že formulář dotazníku dokazoval přiznání k německému privilegovanému občanství větou: »Ujišťuji, že se znám k německému lidu.«

Československým vyšetřovatelům v osvobozeném státě bylo jednoznačně jasno, že žadatel tím žádal o přiznání německého státního občanství. K tomu podotkneme - německé občanství na základě norimberských rasových zákonů říše pokládala za nejvyšší možné privilegium v protikladu k porobeným národům - a zvláště k židovským a slovanským občanům! Ústavní soud toto vše zobecnil ve výkladu, který by se měl u nás tesat do kamenných desek, takto:

»Soudci, který věc posuzuje dnes... nemusí být pravý smysl vyplnění zmíněného dotazníku zcela zřejmý; v takovém případě je však jeho povinností si tuto věc ozřejmit dokazováním (např. expertizou z oboru archivnictví nebo historie).

Chce-li dnešní soud hodnotit události, které se staly před více než půlstoletím, nemůže odhlédnout od dobových souvislostí válečného a poválečného období, které podmiňovaly konfiskační praxi československých orgánů po skončení nacistické okupace. Jestliže tzv. protektorátní příslušník se v době druhé světové války, kdy německý nacistický stát prováděl politiku genocidy, holocaustu, germanizace a

zotročení jiných národů, přihlásil k německému národu, aby získal německou státní příslušnost, bylo to v této době chápáno jako projev ochoty přispět k realizaci této zločinné politiky, jako projev zrady československého státu a nepřátelství k němu. Takové počínání bylo podle ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. posuzováno jako důvod ke ztrátě československého státního občanství. Z hlediska tehdejšího posuzování pak nebylo rozhodné, zda německé úřady žádosti o přiznání německého státního občanství vyhověly či nikoliv, podstatným byl samotný projev vůle takových osob.»

Další rozbor lze dohledat v citovaném nálezu Ústavního soudu.

Navíc nález Návštěvní knihy Neuratha dokazuje, že členové rodu Colloredo lezli k reichsprotektoru Konstantinu von Neurathovi, zástupci Hitlera v protektorátu, a to dne 10. 9.1940 a 19. 11. 1940 (viz J. Benda, 2013, str. 794 ad.) a sám dr. Josef Colloredo-Mansfeld navštívil von Neuratha 5. 1. 1941, dokonce s manželkou! Byl to přímý osobní styk se zástupcem agresora, který rozvrátil a zničil republikánsko-demokratickou podstatu státu ČSR, jak praví právníci. Tak jakýpak loajální Čech - kdopak tu zrádcoval?

Mantry o křivdě

Obhájci Colloredů donekonečna opakují mantry o »strašlivé křivdě způsobené českému (!) šlechtickému rodu a o jeho loajalitě k republice«(?). Sama žalobkyně chce jít po druhé porážce u Ústavního soudu do Štrasburku. A co tedy způsobil ten druhý Ústavní soud, že se tak rozezlila? Poté, co prohrála první Ústavní soud, žalobkyně volila taktiku dokazování, že zabavení majetku říší proběhlo nikoli jen z důvodu nepřátelství k říši, nýbrž z důvodů rasových. Vytahovaly se různé genealogické karty, jednou z Ruska, podruhé z Francie. Ovšem žalobkyně nepřihlížela k jedné důležité okolnosti, která byla pro stanovení rasového původu zásadní. Říše měla na rasové zkoumání zvláštní instituce, jako např. Ahnenerbe, oddělení SD nebo gestapa Všechny určovaly zvláštní genealogická kritéria pro rasový původ a smíšená manželství Pro běžné občany byl hranicí určení árijství rok 1800. Pro šlechtu však už rok 1750! Tudíž je vyloučeno, aby šlechta rodu Colloredo-Mansfeld, dokonce s knížecím predikátem, neměla prokázán árijský původ k uvedenému datu. Pak by ovšem úřady nikdy nepřijaly Fragebogeny příbuzných a

manželce a dceři by nebyl přiznán německý původ a občanství, jak plyne z doložených dokladů (Cui bono restituce II, op. cit.).

Ústavní soud

Zkrátka a dobře, ani druhý právní reparát se žalobkyni nezdařil, soud správně uvedl, že rasová perzekuce ve smyslu dokládaném žalobkyni se nekonala Restituční zákonodárství napravuje pouze nejkřiklavější formy rasové perzekuce, jako je židovský a romský holokaust, nebo genocida v koncentračních táborech. V případě Colloredů sice šlo o zabavení majetku,

ale předkovi žalobkyně byla poskytnuta náhrada vily jiného perzekvovaného. Otec byl perzekvován stejně jako běžní občané protektorátu totaleinsatzem, ale tak byly postiženy statisíce občanů ČSR - např. 700 tisíc jich bylo na nucených pracích v reichu a ostatní byli nasazeni v protektorátu.

Poučení, které z toho plyne

Poučení z krizového vývoje těchto tzv. restitucí, nejen v kauze Colloredo-Mansfeld, zní takto:

Pokud se předkové žadatelů přihlásili k německému a tím i k norimberským zákonům, k německému Herrenvolku, nelze žádné občanství a nároky na vrácení majetku očekávat - dokud sám stát nezruší dekretální právo, např. novou ústavou.

A právě to nepřátelé státu v zahraničí a jejich pátá kolona kolaborantů u nás, reprezentovaná státobornými stranami - jak se říkalo za první ČSR! - sledují bušením do tzv. Benešových dekretů. Buší do nich systematicky po celé třicetiletí novorežimu od sametového převratu havlistů. Pokyn k tomuto bušení **zavdal sám tehdejší prezident Havel odpornou omluvou „sudetským“ Němcům a v tomto trendu pokračoval neúspěšný kandidát pan kníže obrazným pohnáním prezidenta Budovatele Beneše a soud válečných zločinců do Haagu.**

Tak je nutno nahlížet i na dnešní lžiobhajoby Colloredů, Dietrichsteinů, Lichtensteinů, Salmů, Thun-Hohensteinů, Des Fours Waklerodů, německých rytířů a dalších uchvatitelů majetků, právem zabavených republikou podle mezinárodního a dekretálního práva. Práva, které se snaží dnešní skupina obhájců protektorátní šlechty zničit, spolu s celou republikou.

Ke kritice naší vlastenecké fronty patří i neuvědomělost, neschopnost a nevěle zabývat se tzv. protektorátními restitucemi, které v případě jejich uskutečnění mohou zbytek státu rozebrat na atomy. Pokud vlastenecká fronta chce něco učinit - první pozitivní kroky v tom směru provedli hraničáři a ANS, ostatní prozatím libě chrápou. Z politických stran pohříchu zatím jako jediná SPD se konkrétně postavila ke skandálu rozsudků kauzy Walderode. Rovněž komunisté, kteří se jako hosté účastnili Táborského manifestu, zatím snad plánují konkrétní akce. Více o tom veřejnosti není známo. Jestliže porážka Colloredů Ústavním soudem má být naplněna jako skutečný Stalingrad uchvatitelů, musí přiložit ruku k dílu všichni, kteří se pokládají za vlastence a obránce republiky a jejího právního řádu.

Haló noviny, 22.6. 2020, str. 6, (Mezititulky redakce)